

Keti Hopkins

Bezazlene

Laži

Prevela Jelena Aksić

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2012.

1.

Istina, izazov, poljubac ili obećanje

„Istina, izazov, poljubac ili obećanje?“, upita Mek dok je po treći put pokušavao da upali vatru.

Beka se naslonila na kamen i zarila stopala u pesak.

„Istina“, rekla je.

„U redu, moraš da kažeš ko ti se sviđa.“

„To je lako“, reče Beka. „Bred Pit.“

„Ne, mislim iz sela.“

„I to je lako“, reče Beka. „Oli Aksford.“

Mekovo lice se opustilo kada se vatra konačno razgorela. Iako tvrdi da nije za vezu, mislim da simpatiše Beku. Videla sam već kako je gleda dok češlja kosu. Kosa je njen najveći adut, iako ona ne misli tako. Ona želi pravu plavu kosu poput Gvinet Paltrou, ali sa svojom dugom kestenjastom grivom i savršenom kožom boje alabastera više liči na princezu iz doba preraphaelita.

„Da li stvarno govoriš čistu istinu?“, zapitao je.

Nisam mogla da se ne nasmejem. Tipičan momak. Misli da Beka zasigurno laže samo zato što nije rekla da joj se on sviđa.

„Da, potpunu i pravu istinu, najstvarnije“, reče Beka. „Oli Aksford.“

Mek je slegao ramenima. „Ne znam šta vidiš u njemu. On je najobičniji razmetljivac.“

„Tačno tako“, reče Beka. „Zato mi se i dopada. Drugačiji je.“

Dodala sam svima *koka-kolu*, a Skvidžu i kobasice da ih isprži. Bilo mi je drago što meni to pitanje nije postavljeno. I ja bih morala da kažem Oli; Skvidžu se to ne bi svidelo, Beku da i ne spominjem. Skvidž i ja zabavljamo se još od prvih razreda osnovne škole, ali u poslednje vreme čini mi se da želim malo više uzbuđenja. Toliko ga poznajem, pa odrasli smo zajedno. I nije da mi se ne sviđa. Sviđa mi se, samo mi je postao nešto kao drug, član porodice, čak kao brat. A ko bi hteo da se ljubi i mazi s bratom? *Fuj*. Mora da postoji nešto više. Beka nije jedina koja je primetila Olija. Puno ime mu je Orlando Aksford. Sin Zaka Aksforda, poznate američke rok zvezde koja živi u Barton holu. Svi u selu pomno prate sve u vezi s njima, jer oni su *tako* glamurozni. Žive u toj opakoj kući, zapravo palati, koja se prostire po silnim arima zemlje. Imanje vrvi od konja i pasa. Imaju čak i vijetnamsku svinju. Videla sam je jednom

pored kapije kada sam otišla tamo s tatom da im odnesemo namirnice. Gospođa Aksford je apsolutno predivna. Nekada je bila manekenka, a Oli je najljepši momak kog sam ikada videla. Nisam čak ni reč prozborila s njim, ali sam ga viđala kada dođe za vreme raspusta.

„Dobro, na tebe je red, Ket“, rekao je Skvidž dok je nabadao kobasicu na viljušku i nadnosio je nad vatru. „Istina, izazov, poljubac ili obećanje.“

Zverala sam u okean pred nama dok sam razmišljala šta da izaberem. Bili su to prvi dani septembra, a škola je počinjala u ponedeljak. Još jedno leto u Kornvolu minulo je, a svi mi, cela družina, pravili smo žurku na plaži pre zalaska sunca. Nema ničeg lošeg u svemu tome, mislila sam. Ovde je divno i smejemo se, ali, da li je to to? Skvidž i ja zajedno dok ne završimo školu? Ne. Želim više. I to pod hitno.

„Izazov“, rekla sam.

Skvidž se iskezio. „Hm, čekaj da smislim nešto dobro. Da te nateramo da pokažeš guzu, ali kome?“

Klasika. Čak su i izazovi predvidivi: pokaži guzu nekom potpuno bezazlenom.

„Ne, ne“, reče Beka. „Imam ideju za *mnogo* bolji izazov.“

„Uguzila si se preko reda“, rekla sam. „Pokaži svoju guzu. Uguzila. Guza, uguzila, kapirate?“

Mek, Skvidž i Beka su blenuli u mene kao da sam luda. Možda i jesam. Ionako se osećam pomalo čudno u

poslednje vreme. Verovatno hormoni. Gospođa Džefriz, naša bivša nastavnica, sve pripisuje tome, čak i kad se neko uzjoguni. „O, hormoni“, kaže. Mi se tome smejemo, pa kad se neko čak i malko čudno ponaša, svi počnemo: „Ovi moji hormoni mi opet spremaju neku zasedu.“

„Dupeglavče“, reče Beka, „ali ja stvarno imam sjajan izazov.“

„Onda nastavi.“

„Izazivam te da priđeš Oliju Aksfordu sledeći put kada ga vidiš i popričaj s njim.“

„*Da popričam* s njim. Zašto?“, upitala sam na trenu-tak strepeći da nije provalila moju tajnu.

Pogledala je u nebo. „Zbog mene, naravno. O, hajde, Ket, molim te, znaš kako tebi dobro ide ćaskanje s momcima. I uvek te zgotive. Pričaj s njim. Saznaj da li me je primetio. Saznaj da li ima devojkicu. Takve i slične stvari, a možda da spomeneš, onako usput, da imaš drugaricu koja bi volela da ga upozna.“

„Nema šanse“, rekla sam. „Ne, *nema* šanse.“

Pogledala sam u Skvidža tražeći podršku.

„O, hajde, Ket, ako se Beka baš toliko zaljubiška, najmanje što možeš da uradiš kao drugarica jeste da joj pomogneš.“

Zadivljujuće. Nije čak ni ljubomorana, ne oseća se ugroženo. Toliko je siguran u našu vezu da bi me poslao da ćaskam s najbožanstvenijim momkom u Kornvolu, ako ne i celoj zemlji, i potpuno aminuje taj korak.

„Ne, zaboravi. Neću izazov“, rekla sam. „Biram neki drugi umesto ovog.“

„Ne možeš da se predomisliš zato što ti se ne sviđa izazov“, zamerila mi je Beka. „To je protivno pravilima.“

„Da, ali na ovaj izazov trebalo bi sama da odgovoriš“, rekla sam gledajući okolo u sve njih i nadajući se da će me bar neko podržati. Videla sam da se Mek natuštio. Šteta, pošto ga baš gotivim. Živi ovde već godinu dana, a još se nije privikao. Stalno nešto priča o Londonu i kako mu nedostaju stara škola i drugari. Mama i tata su mu se razveli, a on živi za to da se vrati u London makar da posetu tatu, koji živi u Ajlingtonu. Lakše bi se skrasio kad bi mu Beka bila devojka, a sigurna sam da bi i ona bila zainteresovana da nije Olija Aksforda.

Rešila sam da mu pomognem.

„Mek, istina, izazov, poljubac ili obećanje?“, obratila sam mu se.

Slegao je ramenima. „Svejedno mi je.“

„Onda ću da izaberem umesto tebe“, rekla sam. „Poljubac.“

„Ne pada mi na pamet da te poljubim ako si na to mislila“, rekao je, a lice mu se na trenutak razvedrilo. „Skvidž bi me ubio.“

„Još nisam rekla *koga* treba da poljubiš“, rekla sam. „Ne, treba da poljubiš Beku.“

„Ket!“, uzviknu Beka. Izgledala je zaprepašćeno. Obično je onaj kome bi ovo bilo zadato trebalo da

poljubi nekog štrebera u školi ili matorog meštana. Jednom, kada nismo mogli nikog da se setimo, Beka je naterala Skvidža da ode i poljubi kantu za smeće.

„Dobro, to bi trebalo da se desi u pogodno vreme“, brže-bolje sam se ispravila.

„Što znači – nikad“, rekao je Mek i ponovo se nautiio. „Osim toga, nisi obavila nikakav zadatak, Ket.“

„Dobro. Istina, onda“, rekla sam.

„Reci nam svoju najveću tajnu“, reče Beka.

„Onda ne bi bila tajna, zar ne?“, rekla sam kupujući vreme.

„Pravila su pravila, a izbegla si izazov koji sam ti zadala“, reče Beka. „Hajde, gukni.“

„Dobro“, rekla sam, „ali kako bi bilo da kažem samo tebi? Pravila ne nalažu da moram svima da kažem.“

„Pošteno“, reče Skvidž. „Ja ionako znam sve tvoje tajne.“

Mek je slegao ramenima. „Kako god“, rekao je okrećući se i gledajući u more. Mislim da je bio zadovoljan što sam odlučila da ne odgovorim na izazov.

Posle dva pakovanja kobasica, pljeskavica i *koka-kole*, vratili smo se nazad i započeli dugo planinarenje uz liticu.

„Nije trebalo da pojedem onu poslednju kobasicu“, uzdisala je Beka posle deset minuta pešačenja.

„Skoro smo stigli“, tešila sam je dok sam se iza nje pela stazom. Zastali smo za trenutak da dođemo do

daha i pogledale prizor koji se pred nama pružao. Kilometri i kilometri obale sve do Rejm Heda. Rođena sam ovde, a ipak volim da gledam kako more tamo dole razdvaja pesak i pravi obrise koji liče na belu čipku.

Skvidž i Mek su odmakli napred i skoro stigli do vrha, tako da sam odlučila da se uhvatim u koštac s Bekom dok smo još same.

„Zar ti se ne sviđa Mek?“ pitala sam.

Beka je podigla kosu, vezala je u konjski rep i nastavila put. „Da, naravno. Ali, ne na taj način. Osim toga, njega ne zanima da ima devojkicu i definitivno mu se ne sviđam. Mogla bih da te ubijem što si mi nabacivala onaj poljubac. Zašto bi mi ga nameštala?“

„Učinilo mi se da bi ti se to svidelo. Mislim, on je tvoj tip. Plava kosa, sladak osmeh, a uz to većinu vremena provodi zasmeyavajući nas.“

„Oh, ali ja sam postavila više standarde“, rekla je zaneseno. „Oli Aksford. On je pravi.“

„Ove nedelje. Prošle je Fil bio pravi.“

„Fil Dejvis? *Fuj*. Nema šanse“, zgrozila se. „On predstavlja samo beznačajno skretanje s glavnog puta moje strategije.“

Morala sam da se nasmejem. Kod Beke nema ničeg polovičnog. Ona je uvek bila zaljubljena. Svaki novi momak u kog se zaljubi bio je „pravi“. Nisam bila sigurna koliko ozbiljno da shvatim tu novu opčinjenost Olijem. Da li je to još jedan njen hir ili je ovog puta ozbiljna?

Dok sam nastavljala, još jedna misao mi je prošla kroz glavu. Zašto pokušavam da je skinem s grbače pomoću Meka? Da li zato što hoću otvoren put, tako da mogu da pričam s Olijem zbog sebe, a ne zbog nje?

„Bek.“

„Šta je?“

„Sad ću da ti kažem tajnu.“

„Šta?“, reče ona ponovo zastajući.

„Obećavaš da nećeš ništa da kažeš?“

Klimnula je glavom.

„Mislim da želim da raskinem sa Skvidžem.“ To, u stvari, i nije bila moja najveća tajna. Moja najveća tajna bila je da mi se sviđa Oli. Ali sam pažljivo izuzela reč *najveća* sa nadom da neće primetiti.

Beka se okrenula. „Šališ se. Nije ni čudo što nisi htela da kažeš pred ostalima. Ali zašto? Mislim, vas dvoje ste par još od... pamtiveka.“

„Upravo tako. Još od postanka, itd.“

„A zašto sada? Da li te je nečim uznemirio?“

Nasmejala sam se. „Ma jok.“ Skvidž nikad ne bi nečim uznemirio nikoga. On je najbolja osoba koju znam. Ljubazan i pun obzira. Ne bi ni mrava zgazio. Uvek prvi ponudi pomoć. Velikodušan. Kul. Čak i sladak. Savršen momak. „Želim promenu.“

Beka me je zagledala. „Jesi li zbog toga ošišala svu kosu?“

„Ne sviđa ti se, zar ne?“

„Obožavam je. Neuporedivo je bolja. Sad je baš tamna i sjajna.“ Neko vreme smo pešačile, a onda se Beka ponovo okrenula. „Da li ti se sviđa neko drugi? Da li zbog toga želiš da raskineš sa Skvidžem?“

Stvarno sam želela da joj kažem: „Da, da, *sviđa* mi se. Oli“. Ali, nisam mogla to da uradim. „Ma jok“, rekla sam, „nije niko drugi. Samo želim da nastavim dalje.“

Bacila je pogled na vrh litice, gde su momci čekali.

„Biće uništen. Obožava te.“

I ja sam pogledala za Bekom, a Skvidž nam je mahnuo. Skvidž, divni, divni Skvidž. Moj drugar u dobru i zlu. Bio je uz mene i kad je dobro i kad je loše. Kao onda kad mi je mama umrla, kad sam imala devet godina. Toliko dugo se i poznajemo.

„Pa, kada ćeš to da uradiš?“

„Ne znam“, rekla sam.

„A kako? Šta ćeš, pobogu, da mu kažeš?“

„Ni to ne znam.“ Osećala sam se užasno. Nisam želela da ga povredim. Kako uopšte da nađem prave reči?

2.

Kad tinejdžer od muve napravi slona

„Vila Zubić nije dolazila“, kmečala je Ema našavši ispod jastuka zub koji je prethodno veče uredno umotala u maramicu i ostavila.

Skočila sam s gornjeg kreveta na sprat i otišla da potražim tatu.

„Odlazi“, unjkavim glasom prozbori Luk ispod jorgana kada sam provirila kod dečaka u sobu. „Tata je otišao do prodavnice.“

Otišla sam do tatinog radnog stola, našla karticu, naškrabala „dugujem ti“, a onda je posula šljokicama.

Ema nije bila baš ubeđena kada sam joj je uručila.

„Vila Zubić je trenutno švorc“, objasnila sam. „Toliko dece ima da obiđe. Kada bude pokrila nedozvoljeni minus u vilinskoj banci, nema sumnje da će ti se javiti.“

Emu je izgledala kao da će ponovo zaplakati, pa sam našla torbu i dodala joj bombone *smartiz*, koje sam juče kupila.

„Ostavila ti je i ovo.“

Sumnjičavo je pogledala kao da hoće da pita kako to da ih je ostavila baš u mojoj torbi, ali ih je uzela i stavila dve u nozdrve. To joj je najnovija igra. Stavlja bombone u nozdrve, a onda naglo izdahne i gleda kako lete po sobi. E baš ti hvala, Ema, pomislila sam dok sam jednu lepljivu crvenu bombonu otresala sa ruke.

Sišla sam niz stepenice i postavila sto za doručak. Baš u tom trenutku je Džo (brat broj dva) odlučio da eksperimentiše – dubiče na glavi i probati da popije sok naopačke.

Naravno, i Ema je to morala da isproba, ali nije mogla da se postavi na glavu, pa je započela sopstvenu tačku kukanja i cviljenja.

U tom trenutku začuo se glasan tup udarac sa sprata. Bio je to Luk, koji se posle nekoliko minuta pojavio trljajući ruku. Pokušao je da poleti sa kreveta na sprat. Srećom, ništa nije slomio.

Baš tada sam ugledala kako mačka Mogli zabrinuto gleda iz bubnja mašine za sušenje veša.

„Ju!“, ciknula sam.

„To je njena kuća“, reče Ema. „Njoj se sviđa.“

Pošto je Mogli mahnito grebala da izađe, nekako mi je bilo teško da poverujem u to. Otvorila sam mašinu

i izvukla je iz gomile veša, pa je počela zadovoljno da prede u mom naručju. Bilo mi je drago što sam je videla na vreme, pre nego što neko uključi mašinu.

Desetak minuta, dok smo proždimali tost i med, čulo se samo mljackanje, a onda sam ih poslala da se obuku. Ili sam bar tako mislila. Nije mnogo prošlo, a Džo je došao u kuhinju mrmljajući. Bio je zalepio sopstvene kutnjake. Lepio je nešto za projekat iz prirodnih nauka i držao je tubu s lepkom u zubima da bi mu ruke bile slobodne.

Dala sam mu čašu mleka da promulja po ustima i, hvala bogu, zubi su mu se razdvojili. Ali, kad se tata vratio, u kući je bio urnebes. Ema je želela da proba trik s lepkom i izvadi još zuba, svuda po stolu bio je rasut veš koji sam pokušavala da očistim od mačjih dlaka, na podu gde je Džo eksperimentisao sa ispijanjem naopačke bio je prosut sok, a u susednoj sobi Luk je pojačao TV do kraja.

„Ne mogu pet minuta da vas ostavim same“, rekao je tata dok je pokušao da shvati šta se događa. „A ti se pogledaj, Ket, još si u pidžami, a već je devet sati.“

„Ali...“, počela sam.

„Nema ‘ali’ kad je to u pitanju“, reče tata. „Krajnje je vreme da svi naučite da se ponašate kako treba.“

Ponekad odustanem. Ali, opet, ništa novo. Još jedno tipično subotnje jutro u domu Kenedijevih.

* * *

„Ket, treba da odeš u Kingsend i uzmeš mi nekoliko stvari“, rekao je tata nešto kasnije dok mi je davao spisak.

„Ali, tata, spremala sam se da idem kod Beke“, počela sam.

„Možeš da ideš po podne, ujutro se završavaju poslovi.“

Nisam mogla da mu zamerim ništa pošto su ostali već obavljali svoja zaduženja. Nema sumnje da ću morati sve to ponovo da uradim za njima kad se vratim. Džoova i Lukova predstava o sređivanju sobe sastojala se u tome da sve gurnu pod jorgan. Večito kupim i bacam stare omote od slatkiša, sređujem video-igrice i sklanjam odeću kada legnu da spavaju.

Krenula sam u selo i u prodavnici kupila stvari koje je tata želeo. Nije bilo mnogo ljudi, samo poneki turista šetkao se uličicama i divio obojenim kolibama od peščara i saksijama s cvećem, koje su svuda izložene. Kingsend se ponosi svojim izgledom i mnogo puta je osvajao nagradu za najlepše selo.

Sišla sam uskim trotoarom uličice koja vodi prema zalivu. Ne bih volela da živim ovde, pomislila sam dok sam zverala u nanizane kuće. Mora da je ovako sve vreme – stranci prolaze i zjakaju ti u dnevnu sobu. Kroz jedan prozor videla se porodica, koja je sedela za stolom dok je majka prinosila doručak. Okrenula sam se. Ponekad me još zaboli kad vidim uljuljkane porodice koje imaju mamu. Pitam se da li znaju koliko sreće imaju.

Odlučila sam da prođem kroz selo i odem do zaliva u Kosendu. Kingsend i Kosend su susedna sela, tik jedno pored drugog, i oba imaju peščane zalive, do kojih je lako doći. Pre nego što se razbolela, mama je imala običaj da nas vodi u kosendski zaliv pošto je tamo bezbedno za plivanje. Sedeli bismo satima i posmatrali čamce i ljude kako se igraju na plaži.

Prošla sam kroz selo, stigla do trga u Kosendu, pa se okrenula ka zalivu. Tamo je bilo samo dvoje ljudi: žena koja je pila kafu u kafiću i neki momak na udaljenom kraju plaže.

Sela sam kraj stena s leve strane i gledala u more. Nekad mi mama stvarno nedostaje. Inače, uglavnom sam dobro. Imam četrnaest godina i znam da je nema i da se neće vratiti. Ali, nekad se jednostavno ne osećam sasvim odraslo i volela bih da je tu da me mazi i da se brine o meni. Odrastanje ponekad može da bude zbunjujuće i povremeno ne znam šta hoću. Sigurna sam da bi me ona razumela. Mora da mi hormoni opet spremaju neku zasedu, pomislila sam dok sam brisala suzu.

Iznenada se na pesak pored mene prućio onaj momak s drugog kraja plaže. Bila sam toliko obuzeta mislima da nisam ni primetila da mi prilazi.

„Divno je ovde, zar ne?“, rekao je i pokretom ruke pokazao zaliv.

Pogledala sam ga i nešto me steglo u grudima.

O, bogo moj. Bio je to Oli Aksford. Oli Aksford sedi tik uz mene u crnoj majici i šortsu. Ispružio je duge pocrnele noge. Potpuno, potpuno je predivan. Zift crna kosa, tamnoplave oči i slatka rupica na bradi.

„Maca* ti pojela jezik“, rekao je smeškajući se.

Shvatila sam da verovatno zveram u njega. Blenem, bolje rečno.

„U stvari, tako se zovem.“

Delovao je zbunjeno.

„Ket. Skraćeno od Ketrin, ali svi me zovu Ket.“

„Lepo“, rekao je odmeravajući me od glave do pete tako da sam pocrvenela. „To je lepo ime. Stoji ti. Izgledaš kao mačka kad sediš ovako sama. Nije valjda da grebeš?“

Nasmejala sam se. „Samo kad me neko isprovocira. Onda i ujedam.“

Iskezio se i podigao obrvu. „O, stvarno. Zvuči opasno. Znači, bolje da budem fin. A hoćeš li da predeš ako te pomazim?“

I poče nežno da me mazi po ruci. O, bogo moj, bogo moj, bogo moj.

„Mi imamo mačke u kući“, nastavio je. „Vrlo su samostalne, zar ne? Jesi li i ti takva?“

„Mogu da budem, valjda.“

Nagnuo se bliže. „Ali, umeju da budu i veoma nežne ako im se sviđaš.“

* Cat, engl. mačka, čita se ket, a Ket je takođe nadimak od ženskog imena Ketrin. (Prim. prev.)

Nasmejala sam se. „Da, ali moraš to da zaslužiš.“

Nisam mogla da verujem. Flertovala sam s njim, a on mi je uzvraćao. Oli Aksford. I ja. Na plaži. Sami. *Kuku!*

„Onda bolje da budem još finiji, zar ne? Zato što volim mačke“, rekao je. „Uzgred, ja sam Oli. Oli Aksford.“

„Znam.“

Okrenuo je glavu i pogledao me upitno, a od tog pogleda mi se još više steglo u grudima. Jedva sam disala.

„Kako to?“

„O, pa svi znaju ko si. Živiš u Barton holu, zar ne?“

Klimnuo je glavom. „Da. Otkud znaš?“

„Moj tata ima radnju u susednom selu. A tvoja mama ponekad navraća tamo.“

Izgledalo je da je zadovoljan odgovorom. „Pa, Ket, šta radiš ovde?“

„U kom smislu šta radim? Na šta misliš?“

Zavalio se i naslonio na moju stenu tako da je njegova ruka doticala moju. „Ispričaj mi sve. Ko si ti. Šta radiš ovde sasvim sama.“

„Hm...“ Šta da kažem, a da zazvuči interesantno? Izgledalo je da uživa u mojoj nelagodnosti.

„Dobro, počni sa školom u koju ideš.“

„Blizu Torpointa je. Uglavnom svi odavde idu tamo.“

„O, da, Torpoint. Tamo će i moja sestra.“

„Tvoja sestra?“